

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2357/2015
28.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у спору тужиље М.М. из Б., чији је пуномоћник Ж.Ј., адвокат из Б., против тужених Основне школе Р.Д. из Б., И.К., З.Р., М.Р. и С. Г., сви из Б., чији је пуномоћник Д.С., адвокат из Б., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж1 406/14 од 11.12.2014. године, у седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозовљена ревизија тужиље изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж1 406/14 од 11.12.2014. године.

Образложење

Решењем Трећег основног суда у Београду П1 6234/10 од 02.06.2014. године обавезана је тужиља да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 367.500,00 динара, а преко досуђеног износа трошкова, за износ од 30.000,00 динара, захтев тужених је одбијен.

Решењем Вишег суда у Београду Гж1 406/14 од 11.12.2014. године првостепено решење о трошковима је преиначено, тако што је тужиља обавезана да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 306.247,50 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужиља је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Предложила је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом чл. 395. ЗПП, због потребе разматрања правних питања од општег интереса и уједначења судске праксе.

Испитујући дозовљеност ревизије применом чл. 412. у вези чл. 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу чл. 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према чл. 412. став 1. ЗПП, странке могу изјавити ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен, али против таквог

решења ревизија није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде (став 2). Према ставу 5. истог члана, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

Према чл. 29. став 1. Закона о парничном поступку, кад је за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Камате, уговорна казна и остала споредна тражења као и парнични трошкови, не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Институт изузетне дозвољене ревизије прописан је чланом 395. ЗПП.

У конкретном случају, ревизијом тужиље побија се само правноснажно другостепено решење о трошковима парничног поступка, а не и одлука о главној ствари. Трошкови поступка представљају акцесорно потраживање, па се према чл. 29. Закона о парничном поступку не узимају у обзир приликом оцене права на изјављивање ревизије у ситуацији када не чине главни захтев. У том смислу, ни ревизија против правноснажног решења о трошковима поступка не може се изјавити применом чл. 395. ЗПП.

Како је ревизија тужиље недозвољена, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци применом чл. 412. у вези чл. 404. ЗПП.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**